

Tản Mạn

ĐƯỜNG LÊN PHỐ NÚI.

*Lê Văn Điền, K.25
(Australia 11. 2016)*

01- ĐĂNG SAU... QUAY.

Trong cơ bản thao diễn có động tác: “Đăng sau... quay”, không biết quân đội nào đã “ché” ra các động tác cơ bản thao diễn đầu tiên, và tại sao lại có động tác này? Khi con người đã không còn cơ hội hoặc khả năng bước tới thì “đăng sau quay” là thượng sách. Đời người có quá nhiều giai đoạn, khi còn trẻ, cuộc đời toàn màu hồng, nhìn đâu cũng thấy cơ hội, cũng thấy vinh quang, đến khi lập gia đình, thì sự tự do đã bắt đầu hạn chế. Sinh một đứa con, mọi việc phải cẩn trọng hơn. Tuổi tác càng cao, sự hâm hờ nhiệt tình càng giảm sút. Cho đến khi: *“Chỉ những mong tiến bước, nhưng sức không kham nổi đoạn đường. Chúng tôi cần được dắt dìu...”* thì đã đến lúc phải “đăng sau ...quay”.

Tại sao vậy? Vì ở tuổi “Thất thập cổ lai hy”, con người sẽ đi dần đến cuối bờ tường thời gian, và mọi việc, mọi niềm vui, mọi vinh quang sẽ chấm dứt một cách bất lịch sự, vô lễ, không gõ cửa báo trước, không xưng danh thông báo, nhân sinh là như vậy.

Nếu ai biết trước bờ tường cuối cùng, và “đăng sau... quay” kịp lúc, thì may ra, vị ấy sẽ sống “thọ” thêm vài mươi năm nữa. Đăng sau... quay, là nhìn lại quá khứ, sống lại với đầy ắp kỷ niệm đã qua, trong đó tràn đầy hạnh phúc và ước mơ.

Còn lỗ như quá khứ của một người là thảm họa, đau buồn, thì thái độ sẽ là sự lắng đọng, suy tư và chấp nhận để trở thành hoài niệm. Đằng sau... quay, là một loại biến thể, có thể xem như chiêu thức độc đáo trong binh pháp: “Tam Thập Lục Kế”, thì “Tẩu Vi Thượng Sách”. “Tẩu” là chạy thực mạng, là tránh tai họa, là xa lánh cái xấu. Ở tuổi già, thì “tẩu” với bệnh hoạn, với cái chết là đúng rồi. Con nhà lính, bài cơ bản thao diễn đầu tiên mà SVSQ cán bộ đã dạy: “Đằng sau... quay”, thì cứ mà quay. Đi tới không được thì “quay”, giải quyết chuyện gì cũng không xong, thì “quay”. Trường VBQG đã dạy SVSQ quay, thì cứ mà “quay”, không ai có thể thắc mắc, bắt bẻ được, phải không SVSQ?

Khoá 25 trên đường tới lớp học

02-TẠI SAO GỌI LÀ “CÙI”?

Nếu không lầm, thì tiếng “cùi” dùng ám chỉ SVSQ/VB, do Đại Tá Trần Ngọc Huyền, Chỉ Huy Trường Trường VBQGVN đặt ra. Chữ “cùi” thật thâm thúy, khiêm nhường, tự che dấu bản thân, khi còn hàn vi, yếu thế. Cùi là loại bệnh tật mà ai cũng phải xa lánh, sợ liên lụy, và rồi người Cùi sẽ chờ một ngày... ***một ngày nào đó!***

Đây là một thông điệp mà vị Chỉ Huy Trường tài danh đã truyền dạy cho các SVSQ. Hãy sống khiêm nhường, hãy dấn thân trước sự ganh ghét của tha nhân, xã hội, và phải tồn tại, dưới bất cứ trạng thái nào.

Và rồi, tiếng “Cùi” đã trở thành một từ ngữ đặc biệt của

SVSQ/VB, một loại password để kiểm chứng những ai giả danh Võ Bị. Đàn anh gọi đàn em là Cùi. Đàn em xưng danh là Cùi, nghe tưởng chừng như “thiếu vệ sinh” mà ngược lại thật vô cùng thân quý và gần gũi.

Võ Bị từ Khóa 23 trở về sau, không “tếu” bằng các NT khóa trước. Thử nghĩ xem, chỉ một chuyện: “Đái ở bờ Hồ Xuân Hương” cũng đủ bá phục Đại-Ca.

Khi mới gấn Alfa xong, hăm hờ dạo phố DaLat lần đầu, ăn cho bõ ghét, đi dạo cho mòn đường DaLat mới hả dạ. Chiều đến, theo xe GMC về trường, thì “tai họa vô duyên” xảy đến. Tiểu đoàn tân SVSQ tập hợp trước bục sân cỏ trung đoàn. SVSQ cán bộ đồng dục tuyên bố tội danh:

- “*Có SVSQ đã đái ở bờ hồ Xuân Hương*”.

Tin như sét đánh, ai mà không chửi thề, phạt tập thể cũng đáng tội.

- “*Mẹ kiếp!*”! Thằng bá vợ nào tục quá. Tao mà biết tên nào thì chắc sẽ trùm Poncho cho biết tay.”

Thế là cả khóa phải thi hành lệnh phạt. Mãi đến khi lên năm thứ hai, thứ ba, và sắp sửa huấn luyện khóa đàn em, mới vỡ lẽ: Các đại ca “ché” tội danh. Một loại tội danh mà SVSQ nào cũng muốn mang vào và trở thành một loại truyền thống bất thành văn vô cùng đáng yêu. Võ Bị là như vậy đó. Bây giờ nhìn lại mùa Xuân đi qua, lòng cựu SVSQ/VB lâng lâng một hoài cảm vô cùng quý giá và âm áp mà mấy ai còn giữ lại!

03- “NỀN CỬ LÂU ĐÀI, BÓNG TỊCH DƯƠNG”

Ngày nhận email của thằng bạn cùng khóa hiện sống tại Việt Nam, lòng tôi man mác buồn khó tả. Thằng bạn viết thế này:

- “*Hôm có dịp tao đưa vợ, con lên DaLat thăm người quen. Về lại Nha Trang cả tuần tao không muốn làm gì cả. Mà biết tại sao không? Từ ngày Khóa 25 mình mãn khóa năm 1972, thì đây là lần đầu tiên tao về lại DaLat sau gần 40 năm. Đi*

từng bước theo con đường dốc từ hồ Xuân Hương lên khu Hòa Bình, lòng tao cứ nghĩ ra bước chân ngày xưa của bọn SVSQ mình và của những NT khóa trước, mà chắc chắn không ít người đã về với cát bụi. Những bộ Jaspé, Worsted điểm trang về đẹp cho thành phố sương mù này đã không còn nữa. Đau lòng hơn là lúc tao thuê một xe Honda ôm để “vào thăm” cổng Thái Phiên, hoang tàn tất cả.

Đứng nhìn sâu vào con đường đi vô Trường VB chúng ta,

Bộ Chỉ Huy TVBQGVN

là những bờ cỏ mọc lan ra mặt nhựa. Hình như đoạn đường này không được sử dụng nên về điều tàn, hiu hắt ấy đã làm tao xúc động...”

Như vậy đó... xin thưa! Chợt nhớ ngày học trung học, bài thơ: “Thăng Long Thành Hoài Cổ” của Bà Huyện Thanh Quan với câu: “Lối xưa xe ngựa, hòn thu thảo. Nền cũ lâu đài, bóng tịch dương!” mới có cảm giác sâu sắc về một cái gì đã mất. Những huy hoàng của một thời xa xưa, nay là phế tích. Trường VBQG rồi cũng sẽ là phế tích. Và sau này, nếu cựu SVSQ nào đó, có cơ hội quay lại nơi đây, xin hãy “đau lòng”

thay cho những người đã khuất. “Bonjour Tristesse!”

04- “LE REPOS DU GUERRIER”

Tại sao tôi lại viết đề tựa Pháp ngữ xa xưa này? Xin thưa, đây là tựa đề của một cuốn phim nổi đình đám một thời của thập niên 60-70 do nhà sản xuất Pháp-Ý hợp tác. Tài tử chính là cô đào nẫy lửa Brigitte Bardot và chàng đẹp trai Robert Hossein. Phim không nói gì về chiến tranh, không có sự tàn phá tài sản hoặc hủy diệt nhân mạng. Một vấn đề muôn thuở của xã hội, của tình cảm, không dính dáng gì đến đời lính tráng. Nhưng... tôi lại vô cùng mẫn cảm với: “*Le repos du guerrier*”.

Chiến binh thì chắc chắn không bao giờ ngơi nghỉ. Cuộc đời họ là những chuỗi ngày bất an. Chiến binh thời phong kiến máu đầm sa trường, không được quyền chọn lựa. Thời được gọi là văn minh thì cũng xảy ra như thế thôi. Chiến binh không bao giờ được nghỉ ngơi, ra trận thì phải quân phục tác chiến sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, thời tiết nào, nếu may mắn được vài ngày phép thì cũng vô cùng vội vã, đặt nộ hôn lên môi người vợ hoặc người yêu, thì cũng tiềm tàng một dấu hiệu chia ly!

Ngày 30-4-1975 bùng súng, người chiến binh phải bị vào tù, lưu đày xa xứ, và rồi không biết ngày mai sẽ ra sao! Vợ con, cha mẹ ở nhà khôn khó chừng nào! Vậy thì, làm sao có được cái trạng thái đứng nghĩa của: “*Le repos du guerrier*”

Ra tù, lo lắng để vượt biên, vượt biển, lo đời sống khó khăn, đến trại ty nạn, thì lo việc định cư, ổn định thế nào. Định cư rồi thì lo tìm việc làm thích hợp khả năng, sức khỏe. Lúc nào cũng lo, cũng vội vội, vàng vàng... Như vậy thì làm sao có được cái gọi là: “*Le repos du guerrier*”. Mãi đến lúc về hưu, mong gặp lại bạn bè đồng môn, hoặc là chiến hữu, một thời tựa lưng sống chết trên chiến trường, thì lòng cũng chẳng thoải mái, an tâm. Một chỗ có thể là nơi “ngủ ngơi” cuối cùng, cũng đang gặp “họa” bất hòa. Người chiến binh năm

xưa lại lo âu, không biết rồi sau sẽ ra sao!

Nếu có ai gặp tôi, mỉm cười, nâng ly vui mừng buông lời: “Le repos du guerrier”, Tôi sẽ không ngần ngại mà nói: “Jamais”!

05- “CÒN CHỨT GÌ ĐỂ NHỚ”

Nếu không có buổi sáng một ngày Thứ Bảy, tôi mượn quyền bản thảo “Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam -Theo Dòng Lịch Sử” của một niên trưởng Khóa 21, thì tôi đã không thiết tha ngồi viết những dòng chữ này. Tôi đọc từng hàng chữ, dở từng

SVSQ trong một buổi lễ tại Đà Lạt.

trang sách như đang đi vào dòng lịch sử của ngôi trường mà mình đã học 4 năm, cho đến trang 19 với trích đoạn:

“Tháng 3 năm 1975, với tình hình đất nước và để bảo vệ sinh mạng của hơn 1000 SVSQ các khóa 28, 29, 30, và 31, trường đã được lệnh di tản về Long Thành. Ngày 21 tháng Tư năm 1975, Khóa 28 và 29 đã cử hành lễ mãn khóa trong một hoàn cảnh bi hùng với quân phục tác chiến và mũ sắt. Ngay sau đó, các tân sĩ quan đã lập tức ra đơn vị và chiến đấu vào những giờ phút cuối cùng của cuộc chiến Quốc- Cộng.

Ngày 30/4/1975, theo lệnh buông súng của Tổng Thống Dương Văn Minh, SVSQ khóa 30 và 31 ngậm ngùi từ giã đồng

đội, trở về cuộc sống dân chính với tương lai vô định, chịu cùng số phận với vận nước. Công cuộc đào tạo sĩ quan của Trường Võ Bị tạm kết thúc kể từ ngày ấy!”

Kính thưa quý NT và các bạn, sự bi hùng và bi tráng của khóa 28 và 29 trong ngày mãn khóa, với sau lưng là một đội hình xe GMC sẵn sàng mang các tân sĩ quan để ném vào chiến trường sinh tử, trong những giờ phút mà toàn thể quân, dân miền Nam đã sẵn sàng bỏ cuộc, đầu hàng. Không một giờ phép, không một lần cuối, nhìn mặt người thân. Sĩ quan Khóa 28 và 29 sẵn sàng hy sinh vì danh dự Trường VB, không một ai đào ngũ, tôi nghiêng mình ngưỡng mộ các bạn.

Trở về năm 1970, khi là SVSQ năm thứ hai, tôi về phép ở Phan Thiết. Có một lần tôi và thằng bạn thân, thiếu úy Thủ Đức đi dạo đêm ở Sông Mao thuộc vùng trách nhiệm của Trung Đoàn 44, tôi mặc treillis, đội mũ béret với khăn cổ màu xanh. Một chiếc xe jeep pha đèn chạy trò đến, có giọng nói: “Cùi nào đây, khóa mấy?” Tôi giật mình và biết rằng chỉ có dân VB mới biết tiếng lóng “cùi” này.

- Dạ thưa tôi, Khóa 25.

Tiếng đáp vọng từ ghé trường xa mà tôi không nhìn rõ mặt vì ban đêm:

- Tôi Khóa 20 đây. Anh đi đâu ở vùng này vậy?

- Dạ thưa niên trưởng, nhà tôi ở quận Hòa Đa này.

- Chùng nào anh hết phép?

- Dạ thưa ngày mai tôi phải xin một chỗ ngồi trên máy bay để về trường.

- Tiếc quá! Thôi chúc anh may mắn. Tôi, khóa 20.

Tôi chợt hiểu ra tiếng “tiếc quá!” của NT Khóa 20. Nếu còn thời gian, chắc NT vô danh của Khóa 20 này sẽ dẫn tôi đi chơi lòng vòng ở Sông Mao. Thằng bạn Thủ Đức tỏ vẻ kính nể và gật gù trước tinh thần đàn anh, đàn em của dân VB.

Những ngày cuối của tháng 3 năm 1975, khi đơn vị pháo binh của tôi theo Trung Đoàn 40 về trấn giữ vùng đèo An Khê, tôi đã nghe một NT Khóa 24 gọi cấp chỉ huy Trung Đoàn bằng Niên Trưởng thay vì cấp bậc, và sau đó... NT 24 này đã vì trách nhiệm và danh dự VB, sẵn sàng lao vào trận đánh, để hôm sau phòng hành quân nhận được tin vị đàn anh của tôi đã tử trận.

Có lẽ một loại tình cảm nào đó, đôi lúc còn mạnh mẽ và gắn bó hơn tình yêu quê hương và dân tộc, mà những sĩ quan Trường VBQGVN đã bị cấy vào tâm tư và cơ thể như một loại “*Sinh - Tử - Phù*”, không thể nào loại bỏ được.

Trong cuộc chiến vừa qua, anh em VB đã đối xử với nhau như ruột thịt, bảo vệ, chỉ dẫn đàn em mới ra trường về trình diện đơn vị, không hơn thua, mãi mãi kính trọng đàn anh, gặp nhau là Niên Trưởng, là đàn em...

Những ngày tù tội, những ngày ở các trại tỵ nạn, dân VB lúc nào cũng là niềm hy vọng và kính phục của đồng hương và của các sĩ quan xuất thân quân trường khác.

Khi định cư tại Úc, tôi có niềm hãnh diện tự nhiên khi đọc các bài viết của NT Phạm Văn Tiền, NT Tô Văn Cấp, NT Vương Mộng Long, NT Trần Như Xuyên K 21 và nhiều NT khác nữa, đọc các bài viết của ông Phạm Tín An Ninh về Võ Bị, ca tụng tư cách VB trong trại tù Cộng Sản.

Lòng tôi chan chứa một tình yêu sâu đậm về ngôi trường mình đã xuất thân, nơi mà các NT đàn anh đã đem xương máu để viết thành lịch sử oai hùng của sĩ quan Võ Bị.

Rải rác các bài viết về quân đội trên các Website, tôi có thói quen lướt nhanh để xem có sĩ quan nào trong truyện là dân VB không. Các trận đánh làm nên quân sử như trận Thường Đức Đồi 1062, trận Charlie của NT Nguyễn Đình Bảo, NT Lê Văn Mễ mà trong tấm ảnh chụp lúc hành quân có sĩ quan Đoàn Phương Hải đứng cạnh NT Bảo. Tôi rất thích nét uy nghi của vị sĩ quan này. Cho mãi đến thời gian gần đây, tôi mới biết đó

là Thiếu Tá Đoàn Phương Hải là Khóa 19VB. Một cảm giác hạnh phúc tràn ngập tâm hồn tôi.

Trận đánh cổ thủ Tống Lê Chân của NT Lê Văn Ngôn K21, trận tái chiếm cổ thành Quảng Trị, trận Mậu Thân giải tỏa Huế của NT Trần Ngọc Huế K18, cuộc hành quân Lam Sơn 719, mặt trận Bình Long, An Lộc, Võ Bị đã đổ nhiều xương máu cho quốc gia, dân tộc và cho danh tiếng Võ Bị QGVN.

Sĩ quan VB đã gắn bó bảo vệ quê hương, tương trợ nhau trong những trận đánh mà không màng sống chết. Nơi nào có chiến công, có hy sinh vì Tổ Quốc thì nơi đó có sĩ quan VBQG.

Hôm nay, tại hải ngoại, các sĩ quan VB đã thiết tha giúp đỡ bạn bè đồng môn trong hoàn cảnh khó khăn tại quê nhà. Với cộng đồng người Việt, thì dân VB cũng đã **“ăn cơm nhà, vác ngà voi”**, dân thân chống Cộng Sản xâm nhập, lũng đoạn người Việt ty nạn.

Tất cả... tất cả, phút chốc đã trở thành hoài niệm! Một loại cổ tích về một truyền thống bất thành văn. Và hôm nay, những người **“muôn năm cũ”** hình như đã thờ ơ với danh thơm ấy, hoặc quay lưng **“sống-chết”** nhau vì một mẩu chuyện không đáng có, không còn sự đùm bọc, yêu thương như thời còn trong binh lửa!

Tại sao, tại sao vậy!

SVSQ Võ Bị là một tập thể không còn quân số bổ sung, một tập thể sắp trở thành một mẫu chuyện thần kỳ, một thứ **“Lost World”** của các thế hệ mai sau. Nếu Khóa 32 không được nhập trường ở đồi 1515 Dalat hoặc đầu đó của Việt Nam, thì Võ Bị sẽ trở thành một đơn vị bị thời gian vây chặt, cho đến khi người SVSQ cuối cùng gĩa từ thế giới này. Không biết vị ấy sẽ mang theo nụ cười hay những giọt nước mắt? Do đó, dấu vết còn lại về tình huynh đệ, nghĩa đồng môn, sẽ là một gia tài quý báu, mà viễn ảnh của sự mai một sẽ xảy ra, nếu tình trạng bất hòa vẫn còn tồn tại.

Bất hòa sẽ là tia lửa đốt cháy những vinh quang mà các sĩ quan xuất thân Võ Bị đã góp bao nhiêu xương máu để vun đắp, bảo tồn. Võ Bị sẽ không nói với nhau về ĐÚNG và SAI nữa. Điều cần quan tâm là HIỆN TƯỢNG. Hiện tượng bất hòa sẽ tỷ lệ thuận với thời gian. Không khéo thì tập thể Võ Bị sẽ phải đối mặt với một thảm họa. Thảm họa của sự tàn phá không thương tiếc, những danh thơm mà toàn thể quân dân miền Nam đã đặt nhiều ngưỡng mộ và kỳ vọng. Sự im lặng, vô cảm hoặc lòng quyết tâm không nhượng bộ của một số cựu SVSQ sẽ là tia lửa đốt cháy dòng lịch sử của Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam. Một quân trường mà ai trong các NT và các bạn đều không hối hận khi đã chọn lựa.

Đàm phán là một giải pháp tuyệt hảo, mà các cuộc tranh chấp quốc tế dùng để hạn chế sự thiệt hại về nhân mạng và tài sản quốc gia. Đối với tập thể Võ Bị chúng ta, thì thái độ hòa nhã Anh và Em, không hơn thua, THẮNG và BẠI, ngồi xuống, đối mặt, nói chuyện phân minh, để giải tỏa hiểu lầm, thì phương cách này chẳng phải là một giải pháp tối ưu hay sao?

Quý Niên Trưởng, các bạn cũng như cá nhân tôi, đang đi gần cuối cuộc đời. Điều mong mỏi của chúng ta là gì? Danh vọng ư? Tài sản ư? Tất cả đã trở thành quá khứ, chỉ còn chẳng là một tình cảm gia đình và bạn hữu. Hãy để nụ cười trọn vẹn trên môi khi gặp lại nhau, thay vì sự ngượng ngùng quay lưng vì đã nặng lời nhau không chút nương tay.

Sách TVBQGVN THEO DÒNG LỊCH SỬ nên được ấn hành càng sớm càng tốt vì không ai biết được ngày sau sẽ ra sao? Đó không những là tâm huyết của nhiều khóa, của nhiều SVSQ biên soạn, mà còn là tài liệu lịch sử quan trọng và quý hiếm về một quân trường đã từng lừng danh Đông- Nam- Á. Các thế hệ sau sẽ tin tưởng về các tin tức trung thực, chính thống không bị bóp méo, khi nghiên cứu về lịch sử quan trọng của Việt Nam nói chung và về Trường VBQGVN nói riêng, trong giai đoạn 1945-1975.

Mai Anh Về Đà Lạt

Tặng một người ở Đà Lạt

NGUYỄN ĐÔNG GIANG, K19

Cho dù đời đã hoàng hôn
Mai về Đà Lạt, biết còn em không ?
Mai về, nhật chữ tang bông
Đánh rơi, nên mới non sông đỏ màu

*Mai về, Đà Lạt còn đau
Ghé thăm trường Mẹ, bù ngày nhớ thương
Mất em, đâu phải hồ trường
Mà làm xã tắc, tang thương đời đời !*

Mai về Đà Lạt, em ơi!
Thăm hồ Than Thở, còn lời em, xưa
Lâm Viên cuối chập, trời mưa
Anh lên đỉnh núi, đúng mùa Noël

*Hòa Bình, còn đó hử em?
Xưa ta dạo phố... anh quên đường về
Bây giờ, anh đã sơn khê
Xa bao sông biển, chưa về cố hương!*

Anh đi, Đà Lạt mù sương
Bao mùa gió chướng, vô thường thổi qua
Mai này, về lại quê nhà
Có nhìn ra được, quê Cha của mình?

*Nước non nghìn nỗi điêu linh
Mai về dù đã, đời mình hoàng hôn
Đà Lạt, còn ở trong hồn
Đã theo anh suốt, cuộc bôn tẩu này.*

CA 2010

PHẢI CHĂNG LÀ ĐIỆP MỆNH?

Tường Thúy, 20/1

- Xong chưa Uyên, rửa tay rồi ra ăn cơm.
- Xong rồi đây, chút nữa nguội mỳ đổ vào keo là hoàn tất. Ông xã mỳ chắc mê cái món này lắm nhỉ.

- Còn phải nói, kỳ thơ nào anh ấy gửi về cũng ghi cái món mứt ruốc ngay hàng đầu, mà tao thì làm món này dở lắm nên phải nhờ tới mỳ. Giọng Điệp chột chùng xuống, bao năm rồi, không biết tới bao giờ, tao mới thôi không phải khăn gói đi thăm chông trong tù, như thế này nữa hả Uyên?

Câu hỏi không có câu trả lời. Và nếu phải trả lời, biết trả lời sao đây. Tôi nhìn Điệp, không nói chỉ cúi xuống và nuốt nốt miếng cơm cuối cùng, lau miệng, rồi đứng lên sau khi uống cạn tách trà.

- Thôi tao về, mai còn phải theo mỳ đi Hàm Tân, mỳ cũng nên đi ngủ sớm, để có sức mà cuộc bộ từ ngoài đường vào trong trại, chả gần gì đâu. Nhớ đấy, tao về đây.

Từ nhà Điệp về nhà tôi chỉ cách một con hẻm, tôi thấy mình không cần phải vội. Tôi chưa muốn về cái căn nhà lạnh lẽo của mình, rồi lại chỉ một mình đối bóng mình, cùng những kỷ niệm về Yên mà thôi. Bỗng tự dưng tôi nhớ lại câu nói đùa của Điệp:

- Uyên nè, tao thấy mày ế cũng đã lâu rồi, sao mày không kiếm lấy một tên nào cõng dùm mày cái cục ế ấy đi. Ở một mình bộ dzui lắm hả?

- Chả vui mà cũng chả buồn chỉ chán thôi, tôi lừng khừng đáp lại, mà cho dù chán thế mấy tao cũng chịu được. Mày bảo tao kiếm ai bây giờ. Những người tao có thể trao thân gửi phận, thì giờ này đang bị đóng gông trong tù hết rồi còn ai đâu. Ngoài này, chỉ còn toàn là những thứ sâu bọ lên làm người, xách dép cho tao còn chưa xứng, nói chi đòi đụng đến móng chân tao. Mày đừng nhắc đến chuyện này nữa.

- Làm gì dữ thế, rồi, rồi không nhắc nữa, tao chỉ đùa với mày thôi, đừng giận. À Uyên nè, mày tính chờ ông Yên hả? Biết ông ấy như thế nào mà chờ. Mày còn trẻ quá mà.

- Chắc là chờ thôi, nếu anh ấy còn sống, và ở tù như chồng mày thì bao lâu tao cũng chờ. Nhưng coi bộ sống đã khó quá tao chả dám mơ, tôi cười chua chát, mà trẻ hay già thì cuộc đời tao coi như đã yên phận. Có thằng bé con của tao là quá đủ rồi.

Tôi đã là vợ của Yên, dù là người vợ chưa bao giờ có đám cưới, chưa bao giờ được gia đình chồng thừa nhận. Nhưng yêu Yên thì ở một mình đâu có gì là khó, hơn nữa bên cạnh tôi còn có Vũ Hàn, cục kim cương quý giá nhất đời mà Yên đã để lại cho tôi, trước khi có tin anh mất tích tại mặt trận. Tôi vẫn luôn chờ, vì tôi tin rằng anh vẫn còn sống.

* * *

Bước vào trong nhà, tôi cảm thấy căn buồng tối nay im ắng, trống vắng lạ thường. Thằng bé Vũ Hàn, con trai của tôi, chiều nay, đã đem qua gửi nhà bố mẹ của Điệp, nhờ hai bác trông dùm, vì ngày mai hai đứa tôi phải đi thăm chồng của nó đang bị tù ở Hàm Tân. Thiếu tiếng cười, tiếng nói líu lo của con, tôi nhớ nó vô cùng. Thằng bé là báu vật của tôi, là nguồn sống của tôi, là tình yêu của tôi, vì được kết tinh từ cuộc tình mang tên hai đứa. Nhớ đến con, tôi lại nhớ đến anh rồi. Hôm nay ngủ một mình nên cái cảm giác cô đơn, lạnh lẽo trong chiếc

giường rộng mênh mông thật đáng sợ. Mặc dù, sáng mai phải dậy sớm để cùng với Điệp đi thăm chồng nó, nhưng tôi biết đêm nay tôi không thể nào ngủ được. Hình bóng Yên lại chập chờn trong trí. Yên ơi, bây giờ anh đang ở đâu, sống chết ra sao, cho dù thế nào, em cũng không bao giờ quên được anh, Yên ạ. Tôi thở dài và dĩ vãng như một khúc phim buồn về một mối tình dở dang, đang chậm chậm quay lại trong tôi.

Tôi quen anh như một định mệnh. Đó là một ngày vào mùa Hè, sau khi đã có nửa tháng vui chơi thỏa thích cùng với Điệp ở Mỹ Tho, quê ngoại của nó, chuyến xe đò buổi chiều mang tôi trở về Saigon, trở về nơi căn nhà nho nhỏ của tôi. Ngồi thoải mái ở một góc xe, vừa ngắm phong cảnh chạy hai bên đường, vừa miên man nghĩ tới những việc phải làm khi về tới nhà, bỗng tôi thấy chiếc xe chạy chậm hẳn lại, động cơ hục hặc vài tiếng rồi ngừng. Mọi người trên xe còn đang ngỡ ngàng, chưa hiểu chuyện gì thì nghe gã tài xế chửi thề:

- Con mẹ nó, lại hư nữa rồi. Chửi xong hấn quay ra phía sau nói to: “Xe bị pan rồi bà con ơi, xuống đón xe khác đi.”

Nghe vậy mọi người xôn xao, kẻ la lối, người cầu nhàu. Sự ồn ào, phần nộ của đám hành khách không làm gã tài xế và lơ xe lo lắng. Gã lơ xe lớn tiếng:

- Xe hư rồi làm sao được. Tụi tôi sẽ trả lại bà con nửa số tiền, rồi bà con lo mà đón xe khác đi, nếu không thì tối nay ở lại đây luôn đó.

Mọi người vừa lục đục xuống xe vừa nhao nhao lên phản đối:

- Ăn gì mà ăn dữ dzậy, chạy mới có chút xíu mà lấy tới nửa tiền sao mấy cha?

Phản đối thì phản đối, mọi người vẫn cứ phải nhận lại một nửa số tiền cho xong, để còn lo bắt xe khác mà về.

Một vài chiếc xe đò ngừng lại. Mọi người chen lấn, xô đẩy nhau để lên. Dù cố gắng, nhưng tôi cũng không thể nào tranh

chỗ được với những thanh niên, hay những người khỏe mạnh khác nên đành rút lại. Cuối cùng chỉ còn tôi, ba bà già và một đứa nhỏ. Chúng tôi đều lo lắng vì lúc đó trời đã bắt đầu tối, không biết còn có xe nữa mà về không, thì chợt một chiếc xe nhà ngừng ngay chỗ chúng tôi:

- Có ai về Saigon không, tôi cho quá giang?

Bác tài xuống xe vẫy chúng tôi, mừng quá mấy người chạy lại. Bác mở cửa cho mọi người lên, nhưng chiếc xe chỉ còn đủ chỗ cho ba bà già và đứa nhỏ, và như vậy sẽ chỉ còn mình tôi chơ vơ ở nơi vắng vẻ, đồng không mông quạnh này, sợ quá tôi bật khóc. Vừa lúc ấy, tôi nghe có tiếng nói của một thanh niên trong xe vọng ra:

- Bác Tuổi, nói cô ấy lên phía trên ngồi đi, chật một chút còn hơn.

Nghe thấy vậy tôi mừng quá, gạt nước mắt, hấp tấp nói:

- Dạ chật cũng không sao, con ngồi được mà bác.

Nhưng khi cánh cửa xe phía trên mở ra thì tôi bỗng khựng lại, chỗ ghế đã có người ngồi, lại là một thanh niên. Tôi còn đang ngẩn ngại thì anh chàng lên tiếng:

- Sao còn chưa lên, không lẽ bắt tôi phải xuống bỗng cô lên hay sao?

Nếu không phải trong hoàn cảnh ngặt nghèo này, thì với cái giọng mất lịch sự ấy, chắc sẽ phải nghe tôi trả treo cho bẽ mặt, nhưng bây giờ, tôi đành ngậm đắng nuốt cay mà leo lên ngồi chung với hắn, nếu không muốn bị bỏ lại nơi này. Quả đúng là quá chật, tôi thấy hắn cố gắng nhích vào để nhường thêm chỗ cho tôi, nhưng cái cabin quá nhỏ, dù hắn đã gác tay lên thành ghế để mong chỗ sẽ rộng hơn, mà làm thế nào thì tôi ngồi cũng gần như trong lòng gã. Ôm chặt túi hành lý vào ngực, tôi ngồi im không dám cựa cựa. Xe chạy được một khoảng đường, chắc thấy không khí có vẻ ngột ngạt, hắn lên tiếng:

- Cứ ngồi thoải mái đi, đừng cứng nhắc như vậy, tôi không

làm gì cô đâu mà sợ.

“Sợ anh, sao tôi phải sợ, anh làm gì được tôi lúc này” tôi nghĩ thầm nhưng vẫn im lặng. Thấy tôi không nói gì, một lúc hẳn lại hỏi:

- Ở Saigon, nhà cô ở đường nào?

- Có cần thiết phải trả lời câu hỏi này không?

Nói mà không quay đầu lại, tôi nghe hẳn cười nhẹ:

- Cần chứ, vì lát nữa bác Tư sẽ chở cô về tận nhà.

- Cám ơn, bác Tư không cần phải làm thế, tới Saigon anh cho tôi xuống là được rồi.

- Đâu được, cô là con gái đi đêm nguy hiểm lắm.

Tôi định nói: “Kệ tôi, mắc mớ gì tới anh.” Nhưng trong lòng chợt gợn lên một niềm vui nho nhỏ, vì có người quan tâm đến mình, nên tôi lại lặng thinh. Thấy tôi có vẻ phớt lờ, hẳn lấy bàn tay choàng trên thành ghế, đụng nhẹ vào vai tôi:

- Nói địa chỉ đi chứ.

Tôi vẫn im lặng, hơi lắc nhẹ vai tỏ vẻ không bằng lòng. Hẳn khều mạnh hơn:

- Sao khinh người thế, tôi không đáng nói chuyện với cô à?

Bị khều đau, nổi cáu, tôi hằm hằm quay lại, trợn mắt nhìn hẳn, quên mất là khoảng cách giữa hai người ở một khoảng cách quá nhỏ, vì thế khuôn mặt của tôi gần như sát vào mặt hẳn. Ngượng quá, tôi đỏ mặt quay nhanh đi, đã vậy vừa rồi vì cử động nên tôi lại càng bị đẩy gần hơn, chân tôi đụng vào chân hẳn và như có một luồng điện chạy qua người, tôi rùng mình, cố gắng lùi ra xa nhưng đành bất lực, không còn xoay đầu được nữa, phải ngồi chịu trận thôi. Hơi thở nhe nhẹ của hẳn phả lên tóc, âm ẩm sau gáy, tôi cảm thấy trái tim mình đập sai một nhịp thì phải. Không lẽ vì ánh mắt đa tình pha chút tinh quái, và nụ cười âm áp đầy thiện cảm của hẳn, vừa được ghi nhanh trong trí mà lòng tôi đã bị xao xuyên hay sao? Tim

tôi lại đập nhanh hơn và mặt lại nóng bừng lên. Có lẽ nhận ra sự xấu hổ và bối rối của tôi, hắn cố tình trêu thêm bằng cách kê sát vào đầu tôi thì thầm:

- Thấy rõ mặt tôi rồi chứ, đẹp trai không, Trần Nhã Uyên?

Lần này thì hắn thật sự làm tôi ngạc nhiên, không kịp suy nghĩ, tôi quay phắt lại nên đầu tôi đụng ngay vào mặt hắn. “À” tiếng kêu của hắn làm tôi giật mình. Xấu hổ, mặt tôi đỏ lên, lí nhí nói lời xin lỗi nhưng vẫn không quên câu hỏi: “Làm sao anh biết được tên tôi?” Không trả lời hắn vừa xoa chỗ đau, vừa chỉ vào cái túi tôi đang ôm trước ngực. Cúi nhìn theo ngón tay chỉ, ngay trước mắt, cái tên của tôi viết bằng mực đỏ nổi bật trên nền túi kaki trắng. Phản ứng theo phản xạ, tôi kéo cánh tay lên che hàng chữ. Hắn lại cười, vẫn nụ cười âm áp đó, vẫn ánh mắt tinh quái đó:

- Che gì nữa mà che, tôi thuộc lòng cái tên dễ thương này rồi. Trần Nhã Uyên, tên đẹp giống như người vậy. Nhưng tên thì đẹp mà người sao khó quá. À mà cô chưa trả lời tôi, thấy tôi ra sao? Đẹp trai không?

- Không. Tôi cong môi lên đáp.

- Ái chà, ác thật, tàn nhẫn thật. Hắn quay sang bác tài. Bác Tư bác thấy tôi có đẹp trai không?

Bác Tư cười:

- Cậu Hai là nhất rồi.

- Thấy chưa, ai cũng nhìn ra tôi là đẹp trai chỉ có cô là không. Thì ra con mắt thẩm mỹ của cô kém quá.

- Chưa chắc, tôi cong cớn, mỗi người có một quan niệm về cái đẹp khác nhau. Tại tôi không thích nên không thấy đẹp.

- Không thích tôi hay không thích cái mặt tôi?

- Cả hai, tôi tỉnh bơ đáp.

- Thì ra dù mình có đẹp trai thế mấy, tốt bụng thế mấy, làm phước thế mấy cũng không được người ta thích. Ôi buồn biết

bao nhiêu!

Miệng nói buồn, nhưng nụ cười của hắn vẫn không tắt trên môi. Hắn chợt ghé sát tai tôi thì thầm:

- Khổ nỗi tôi lại thích cô rồi đấy, hãy cho Đoàn Vũ Yên này một cơ hội. Mình làm bạn nhe Nhã Uyên?

Tôi nghe bối rối, hình như có một cọng cỏ non đang bén rễ trong tim. Tôi quay lại nhìn Yên không nói mà chỉ mỉm cười, và cũng hình như đây là lần đầu tiên, tôi cười với hắn.

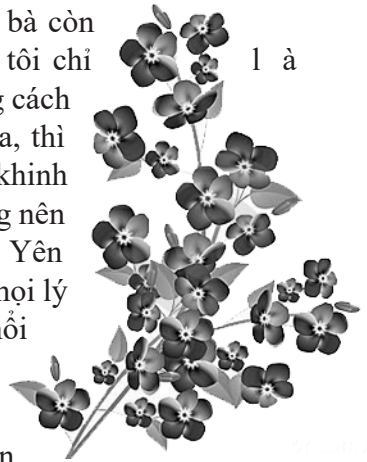
Có phải chăng vì chuyến xe hồng máy, mà định mệnh đã nối kết đời tôi và Yên,

Quen nhau được vài tháng, Yên đưa tôi về nhà giới thiệu với mẹ mình. Lúc đầu bà còn niềm nở tiếp tôi, nhưng sau khi biết tôi chỉ con bé mồ côi, tự nuôi sống mình bằng cách vừa đi học, vừa đi dạy thêm tại tư gia, thì thái độ bà thay đổi hẳn, vẻ lạnh nhạt, khinh thường thấy rõ. Tôi hiểu là mình không nên đến đây thì hơn. Sau lần đó, mỗi khi Yên muốn tôi đến nhà anh, tôi đều tìm đủ mọi lý do để thoái thác, đến nỗi có lần Yên nổi nóng với tôi:

- Đưa em về nhà thăm mẹ anh có gì là khó khăn lắm đâu, mà hết lần này đến lần khác em từ chối, gia đình tôi không đáng tiếp em sao? Hay em đã có tình yêu khác, nên không muốn tiếp tục với tôi nữa?

- Không, không phải vậy đâu. Tôi nói với anh trong dòng nước mắt chảy dài. Đừng nói như vậy với em, anh biết là em yêu anh nhiều như thế nào mà, nhưng em không thể đến nhà anh bây giờ. Anh cho em một thời gian đi, nhe Yên.

Yên không nói gì cả, bỏ về với khuôn mặt hầm hầm, giận dữ. Tuy vậy mấy hôm sau anh vẫn trở lại tìm tôi. Lần này,

tuyệt nhiên không đá động gì đến chuyện đưa tôi về thăm mẹ anh nữa.

Cuộc tình của chúng tôi, vẫn cứ êm đềm trôi đi theo ngày tháng. Vẫn có những nụ hôn ngọt ngào, vẫn những lời tình tứ nồng say, vẫn những giận hờn nũng nịu, nhưng trong cái vòng hào quang của tình yêu đầy mật ngọt ấy, sao tôi vẫn cảm thấy có gì bất ổn trong lòng. Để tự trấn an mình, ngoài những giờ phút bên Yên, tôi miệt mài học, hy vọng khi có bằng cấp trong tay, cuộc đời sẽ đổi khác và mẹ của Yên sẽ có cái nhìn thay đổi về tôi. Nhưng đời không như là mơ, một giấc mơ ngọt ngào mà với tôi đó là một cơn ác mộng.

Một hôm, có người con gái ăn mặc diêm dúa, kênh kiệu, từ trên xe hơi bước xuống, chặn đường tôi ngay trước cửa nhà:

- Cô là Nhã Uyên phải không? Tôi là vợ tương lai của anh Yên đây. Chúng tôi sắp làm đám cưới, cô đừng nên theo đuổi chồng tôi nữa. Người như cô, chỉ là cô giáo dạy kèm, lương ba cọc ba đồng, không xứng đáng là vợ của anh ấy. Gia đình anh Yên không bao giờ để cô bước chân vào làm dâu nhà này. Đừng mơ tưởng viễn vông nữa.

Nói xong không để tôi kịp phản ứng, cô bỏ lên xe và trong một thoáng nhìn theo, tôi đã thấy mẹ của Yên ngồi trong đó.

Người vợ chưa cưới của Yên đã khinh miệt và sỉ nhục tôi với sự đồng tình của mẹ anh. Đau đớn và cay đắng vì những lời khắc nghiệt ấy, tôi muốn bật khóc. Từ đấy tôi tránh không gặp lại Yên nữa, cho dù đã bao lần anh đến tìm tôi. Anh giải thích, rồi trách móc, rồi giận hờn, anh cũng không làm tôi xiêu lòng. Tôi chua chát bảo anh:

- Em không trách mẹ anh đâu, vì người mẹ nào cũng muốn dành những gì tốt đẹp nhất cho con mình, thế nên em xin anh đừng nói gì nữa Yên à. Có lẽ duyên nợ hai đứa mình chỉ tới đây là hết. Dù có yêu Yên tới mấy, em cũng không có can đảm tiếp tục đâu. Rồi em cũng sẽ phải quên anh thôi. Trái tim em mỏng manh lắm, dễ vỡ lắm, không thể chịu thêm một lần tổn

thương nào nữa. Chúng mình hãy dừng ở đây đi.

Biết không lay chuyển nỗi tôi, anh bỏ đi. Trước khi đi anh chỉ nói với tôi một câu duy nhất:

- Nhã Uyên, sự suy nghĩ của mẹ anh là của mẹ anh, chuyện anh yêu em là chuyện của anh. Định mệnh đã đưa đẩy cho chúng ta gặp nhau và yêu nhau, anh không tin cuộc tình chúng mình lại ngăn ngủ trong vài tháng như thế này. Dù rằng em nói em sẽ quên anh, nhưng quên không có nghĩa là không còn nhớ Uyên ạ, em cũng sẽ vẫn nhớ anh thôi. Anh không chịu thua dễ dàng như thế này đâu, anh hứa với em, anh sẽ tìm lại em, dù mất bao nhiêu thời gian đi nữa, anh cũng sẽ tìm lại em, nhất định sẽ tìm lại em, tìm lại tình yêu của chúng mình.

Rồi từ đó anh biệt tăm, không một lá thư thăm hỏi, không một lần quay trở về. Và như vậy, tôi đã thật sự xa anh.

Những ngày tháng đầu, không quen với ý nghĩ tình yêu mình bị đổ vỡ, tôi đau khổ, tôi mất hết nghị lực, mất hết ý chí, tôi buông xuôi tất cả vì nhớ anh, nhớ quay quắt, nhớ vô cùng, nhớ đến điên cuồng. Người tôi gây rộc hẫng đi với những đêm mất ngủ triền miên, với những ngày lang thang, lạc lõng trên phố, giữa dòng người đông đúc, để đi tìm lại một bóng hình quen thuộc, dấu yêu, dù biết là vô vọng.

Tôi muốn tìm lại những kỷ niệm xưa? Không, không hẳn vậy, cái tôi muốn tìm chỉ chính là Yên của tôi thôi. Tôi thèm được nghe những lời ngọt ngào của anh, thèm được nhìn thấy anh cười, thèm được áp bàn tay mình trong bàn tay ấm áp của anh, và nhất là tôi thèm những nụ hôn ngọt ngào, từ bờ môi nồng nàn, cháy bỏng của anh. Tôi nhớ lắm, nhớ tất cả những gì thuộc về anh, nhớ đến rã rời. Trong tim tôi bây giờ chỉ có hình ảnh của Yên và nước mắt. Yên ơi!

Điệp không thấy tôi tới trường, nó đi kiếm và đã hết hồn khi trông thấy tôi xác xơ, hốc hác:

- Uyên ơi, mày làm sao mà ra đến nông nỗi này? Cơ khổ! Tao đã nghĩ mày khó bước chân vào gia đình đó lắm, nhưng

cũng không ngờ chuyện lại xảy ra sớm đến như thế. Thôi ráng mà quên đi Uyên à, dù tao biết sẽ rất khó cho mày...

- Quên, mà quên làm sao được hả Điệp. Mày đâu có phải là tao, mày đâu có yêu anh ấy. Tao yêu anh ấy lắm, tao nhớ anh ấy lắm, mày biết không. Sao ông trời lại nỡ bắt tao phải rời xa anh ấy hả Điệp. Định mệnh xui khiến chúng tao yêu nhau, sao giờ lại tàn nhẫn chia cách tụi tao. Tao phải làm sao đây Điệp, phải làm sao bây giờ Điệp ơi?

Tôi gục xuống khóc trong lòng Điệp, giọng Điệp cũng nghẹn ngào đầy nước mắt, nó ôm lấy tôi vỗ về:

- Làm sao hả? Phải quên đi thôi, phải tự mình đứng lên lại, không thể chỉ cứ ngồi đây mà kêu gào khóc lóc. Không ai giúp được mày đâu kể cả tao. Mày phải chứng tỏ cho họ thấy, mày không phải là một con bé nghèo hèn, một con bé chỉ biết kiếm được vài ngàn tiền kèm trẻ tư gia, sống ở đáy tận cùng của nấc thang xã hội đâu. Mày cũng sẽ là một người cao sang, như con dâu bà ấy. Với kiến thức, với tài năng của mày, mày sẽ không thua kém ai cả. Muốn được vậy, thì phải biết bỏ lại sau lưng những gì không thuộc về mày, hay chưa thuộc về mày, hiểu chưa? Hãy đứng lên, mạnh mẽ đứng lên, tao chỉ có thể giúp mày được như thế thôi.

Thế rồi Điệp luôn ở bên tôi, an ủi, khuyên lơn, lo lắng, và khuyến khích. Điệp đã kéo tôi ra khỏi hố sâu tuyệt vọng, bằng một tình bạn vô bờ. Và nhất là Điệp đã giúp tôi hiểu ra một điều là tôi không thể để cho mình bị chà đạp, dù người đó là ai.

Nỗi đau mất anh của tôi chưa dừng ở đó. Chưa đầy một tháng, mẹ anh lại đến tìm tôi ở trường, bà hẳn học trút xuống đầu tôi, tất cả những tội lỗi tày trời:

- Vì cô, đúng là vì cô mà con tôi rũ bỏ cái tương lai huy hoàng của nó, vì cô mà nó trở thành đứa bất hiếu, bỏ lại cha già, mẹ yếu để đi lính. Cô đã xúi bẩy nó những gì, để nó phải lao thân vào chốn lửa đạn trùng trùng cơ chứ. Cô phải đi tìm nó về đây cho tôi, đi đi...

- Nhưng cháu có gặp anh ấy đâu mà xúi biếu gì cơ ạ. Với lại cháu có biết anh ấy ở đâu mà tìm?

- Không xúi sao nó bỏ lên Đà Lạt tình nguyện đi lính. Cô phải đi tìm nó về đây trả cho tôi.

Đến nước này, dù bà có là mẹ của người tôi yêu tha thiết, thì tôi cũng không thể nhịn nổi sự vu cáo vô căn cứ, cũng như sự áp đặt vô lý của bà lên mình tôi, tôi đã thề rồi, đừng ai mong mà chà đạp lên nhân phẩm của tôi nữa, tôi nhẹ nhàng nhưng cương quyết:

- Thưa bác, anh Yên, con trai bác đã lớn rồi, anh ấy có quyền tự quyết định làm những gì anh ấy cho là đúng. Anh ấy không phải là trẻ con mà nghe lời ai xúi bẩy. Chuyện anh ấy đi lính không mắc mớ gì tới cháu. Hơn nữa chính bác là người không muốn cháu theo anh ấy, nên cháu đã cắt đứt liên lạc với anh ấy từ lâu rồi. Giữa cháu và anh ấy không còn dính dáng gì nhau nữa. Cháu mong bác, từ nay đừng tới tìm cháu, bắt cháu phải gánh những điều cháu không biết và không làm. Còn chuyện đi tìm anh ấy, xin bác thứ lỗi, cháu không làm được.

Nói xong, tôi bỏ đi, mặc bà đứng đó với cơn giận dữ của mình.

Chúng tôi xa nhau đã hơn ba năm rồi, không một tin tức gì về anh, ngoại trừ cái tin anh tình nguyện đi lính ở Đà Lạt, thế thôi.

Còn tôi, sau lần gục ngã vì tình yêu ấy, tâm hồn tôi trở nên chai sạn hơn, chính chắn hơn, lý trí hơn, không còn là con bé Uyên chân thành, nông nổi và yếu đuối như ngày trước nữa. Giờ thì chung quanh tôi cũng có những ánh mắt, những nụ cười như muốn gửi gắm tâm tình, như muốn chia sẻ tình cảm với tôi, nhưng sao tôi thấy lòng mình trống rỗng lạ thường. Đôi khi nó như một tảng băng, lạnh buốt, dửng dưng đến dễ ghét.

Tôi có muốn như thế đâu, tôi cũng muốn được yêu như những người con gái khác quanh mình. Thế nhưng không hiểu

sao trái tim mỏng manh, mềm yếu của tôi lại không thể rung lên một nhịp nào, không thể mở rộng để đón nhận thêm một hình ảnh nào. Phải chăng trong tận cùng, nơi sâu thẳm của trái tim tôi, đã tràn đầy hình bóng của một người, một người mà mỗi khi nhớ đến, lòng tôi lại thổn thức và trái tim lại nhói đau. Người đó là Yên, Đoàn Vũ Yên của tôi. Bây giờ anh ở đâu? Anh có còn nhớ đến lời hứa ngày nào là anh sẽ đi tìm lại em, đi tìm lại tình yêu của chúng mình không? Mà sao bây giờ anh vẫn chưa về tìm em như anh đã hứa, hả Yên? Gần bốn năm rồi còn gì?

Bài hát ngày xưa tôi thích nghe ngao hát, không phải vì tôi bị thất tình mà vì âm điệu của nó quyến rũ, không lẽ lại vụn vào đời tôi hay sao?

*...Một vầng trăng vỡ đã thôi không theo nhau
Cuộc tình đã lỡ với bao nhiêu thương đau
Hết rồi thôi đã không còn gì thật rồi
Chỉ còn hiu hắt cơn sầu không nguôi.*

*Con đường mình đi sao chông gai
Bước vào đời nhau bao lâu nay
Anh ơi, anh ơi sao đắng cay
Thôi đành vùi sâu tâm tư thôi*

*Hết rồi còn chi đâu anh ơi,
Hết rồi còn chi đâu anh ơi....*

Saigon có những cơn mưa dai dẳng không dứt. Cũng như mọi lần, tôi luôn luôn quên mang áo mưa, đành đứng chờ trong hành lang của sở. Một cánh chim lẻ loi, cô đơn vừa vụt bay qua trước mặt. Tự dưng tôi nghĩ đến thân phận mình, cũng lẻ loi cũng cô đơn trong cơn mưa như nó, và tôi lại nghĩ về Yên. Phải chi cuộc tình chúng tôi không trắc trở thì có lẽ giờ đây tôi đã có Yên ở bên cạnh, đã có nụ hôn ngọt ngào, đã có vòng tay nồng ấm của anh và tôi không phải bơ vơ một mình như thế này. Một chút mằn mẶn trên bờ môi, nước mưa của trời hay nước mắt của người? Yên ơi, anh ở đâu?

Trong màn nước mắt nhạt nhòa, bóng một người lính soái bước trên hành lang trống vắng, hướng về phía tôi. Mới đầu tôi không chú ý đến người này, bất chợt tôi nhận ra sao đáng đi của anh ta giống thế, giống lắm một người mà tôi đang nghĩ đến. Còn đang hoang mang thì người ấy đã đến bên tôi. Ánh mắt này, nụ cười này, tôi có mơ hay không? Không tin ở thị giác của mình, tôi đưa tay lên dụi mắt, nhưng không ánh mắt vẫn còn đó, nụ cười vẫn còn kia, và giọng nói: “Không nhớ anh sao, Nhã Uyên?” thì không thể là mơ được. Cả người tôi đông cứng lại, tôi trân trối nhìn anh như nhìn một vật thể lạ lùng. Đột nhiên nước mắt tôi trào ra, cả người như mất hết sức lực, đôi chân khụy xuống, đưa hai tay ôm mặt, tôi khóc như chưa bao giờ được khóc, cho đến khi một vòng tay ấm áp chòang ôm lấy tôi, dịu tôi đứng lên:

- Uyên ơi, anh xin lỗi. Anh yêu em, nín đi em, đừng khóc nữa.

Vòng tay anh như xiết chặt thêm, anh thì thầm trên tóc tôi:

- Chắc em còn giận anh lắm phải không ? Anh có lỗi đã không về tìm em sớm hơn. Uyên ơi, anh xin lỗi, đừng giận anh nữa. Anh yêu em. Tha lỗi cho anh nghe Uyên.

Áp mặt trong lồng ngực của anh, tiếng khóc tắt dần chỉ còn những tiếng nấc nhỏ nhỏ: “Em nhớ anh”. Rồi vòng tay ôm chặt lấy người anh như sợ anh lại biến mất một lần nữa.

Yên đã trở về tìm tôi như lời anh đã hứa. Niềm hạnh phúc trong tôi dâng trào. Anh đã về bên tôi, anh sẽ cho tôi những ngày yêu đương thật đắm say, thật nồng cháy, phải không Yên?

Bên ngoài mưa đã tạnh hẳn, mặt trời đang từ từ lộ ra khỏi những đám mây và chiếu những tia nắng lung linh xuống thành phố.

* * *

- Anh đưa em đi đâu đây?

- Bí mật, anh cười, thế có muốn theo anh không?

Tôi tình tứ:

- Anh đưa em đi đâu em cũng theo hết, miễn là anh đừng đem em bán cho ba tàu làm nhân bánh bao là được rồi.

- Bán nó không ai mua đâu, em già rồi thịt dai nhách.

Nói xong anh cười ha hả. Tức quá, ngồi đằng sau lưng anh, tôi nhéo vào ba sườn:

- Anh dám chê em hả?

- Á, đau, té bây giờ. Rồi, thịt em thơm như múi mít.

Xoa xoa chỗ vừa nhéo anh, tôi áp mặt vào lưng anh cười:

- Có thể chứ.

Ôm anh chặt hơn, tôi thấy hạnh phúc tràn đầy trong tim.

Và chúng tôi đến nhà thờ. Hôm nay nhà thờ vắng vẻ không có ai, anh dắt tay tôi đến quỳ trước tượng Chúa, cúi đầu, run run anh khẩn nhỏ:

- Lạy Chúa, chúng con là người ngoại đạo, con đã yêu người con gái này. Hôm nay chúng con đến đây xin Chúa chứng giám cho tình yêu của chúng con. Con là Đoàn Vũ Yên xin cưới Trần Nhã Uyên làm vợ, cúi xin Chúa ban phước lành xuống cho chúng con. Amen.

* * *

Rồi trước tượng Chúa, chúng tôi lồng vào ngón tay nhau những chiếc nhẫn xinh xinh, nhỏ nhắn. Dù không có một đám cưới rình rang, không một lời chúc tụng ồn ào, nhưng anh đã cho tôi một niềm hạnh phúc tốt cùng. Tôi kiễ chân lên hôn anh trong làn nước mắt ràn rụa. Từ nay tôi đã là vợ của anh rồi.

Anh là người lính, sau những ngày hạnh phúc bên nhau, anh lại phải trở về đơn vị. Và tôi bây giờ đã sống trong tâm trạng của Điệp, của những người vợ lính, nghĩa là đã có những ưu tư, những lo lắng cho người ở ngoài tuyến đầu lửa đạn, khi

tình hình chiến sự trên toàn quốc càng ngày càng sôi sục, trận chiến càng ngày càng khốc liệt hơn.

Cuộc tình chúng tôi kéo dài được hơn ba năm, đã nhiều lần anh dự định đưa tôi về để xin lỗi ba mẹ anh. Anh bảo:

- Nếu chúng ta có con thì chắc anh sẽ dễ ăn nói với mẹ anh hơn. Hay là mình chờ đến khi nào em mang thai thì anh sẽ đưa em về, được không? Ái chà, sao cô vợ tôi dở quá vậy, hay là tại anh không giỏi đây, anh cười, lại nụ cười tinh quái, làm lại nhe?

Tôi đỏ mặt:

- Anh này...

Hạnh phúc tưởng chừng như vô tận. Nhưng, một lần nữa, định mệnh lại nhúng tay vào cuộc đời của tôi, khi người bạn của anh mang đến cho tôi cái tin sét đánh: Trong một cuộc hành quân, anh đã bị mất tích.

Trước cái tin hãi hùng này, tôi đã chết lên, chết xuống. Hạnh phúc lại bỏ tôi mà đi, khi tôi đang háo hức chờ anh về để dành báo cho anh một sự ngạc nhiên thích thú: tôi đã có thai. Bây giờ anh đi rồi, lần này anh đi thật rồi, tôi phải sống làm sao đây với những ngày tháng không có anh. Yên ơi.

“Mất anh rồi, xa anh rồi, hoa đã tàn, nhụy đã phai, chiều hôm nay trời thanh vắng, em đi về, về với ai...”

Xót xa quá, Yên ơi!!

* * *

Mọi người đã về hết mà tôi thấy Điệp vẫn còn đứng đó, nhìn theo bóng chồng với khuôn mặt rần rụa nước mắt. Tôi ôm nhẹ vai bạn khẽ nói:

- Về thôi Điệp, mình đi nhe.

Điệp lấy tay gạt những giọt nước mắt trên mặt, nương theo tay tôi bước đi, nhưng thỉnh thoảng vẫn quay nhìn lại đằng sau, dù cô biết chắc là Bạch không còn ở đó. Hai đứa tôi đi bên

nhau, không đứa nào nói một câu. Nắng chiều vẫn còn gay gắt trên đầu. Tôi chột thờ dài nghĩ: “Nếu Yên bị tù như Bạch thì chắc tôi cũng sẽ đau khổ như Điệp bây giờ.”

Đột nhiên tôi thấy Điệp kéo giựt tay tôi lại, giọng hốt hoảng:

- Uyên, Uyên, nhìn coi, có ai ngồi gục ở đám buông kia.

Nhìn theo hướng tay Điệp chỉ, tôi cũng giật mình, khi thấy một người đội cái nón, bên cạnh có chiếc giỏ cói, ngồi như ngủ ở gốc một cây buông. Tôi nói:

- Chắc là người đi thăm nuôi đây mà, nhưng sao lại ngồi ngủ ở đây vậy kia, mình lại coi coi.

- Thôi Điệp sợ lắm.

- Uyên thấy không sao đâu, mình có hai người mà sợ gì. Đi...

Kéo tay Điệp tới nơi, đó là một người đàn bà, đang ngồi bệt trên đất, vẻ rất mệt nhọc, hai tay ôm ngực. Thấy vậy tôi ngồi xuống bên cạnh:

- Bác ơi, bác làm sao vậy? Bác có cần tụi con giúp gì không?

- Cô ơi, tôi bị trúng gió, cô có dầu không cho tôi xin một chút.

Người đàn bà nói nhưng vẫn không ngừng đầu lên. Tôi nhanh nhẹn trả lời:

- Dạ có, bác để con bôi dầu giúp bác nhé.

Vừa nói tôi vừa lấy lọ dầu khuynh diệp ở trong túi áo ra, nâng mặt bà lên định bôi dầu lên thái dương, lên mũi cho bà dễ thở. Tôi chột giật mình và ngừng tay lại. Khuôn mặt người đàn bà này với tôi không xa lạ gì. Bà chính là mẹ của Yên, người đã quyết liệt ngăn cản cuộc tình của hai đứa tôi. Sợ bà nhận ra mình, mặc dù chiếc nón và cái kính dâm đã đang che khuất một phần khuôn mặt của tôi, tôi bảo Điệp lúc đó cũng đang ngồi bên cạnh:

- Điệp bôi cho bác dùm mình, tay mình không được sạch.

Nói xong tôi đứng lên, lùi ra phía sau. Điệp hơi ngạc nhiên, nó nhìn tôi rồi nhìn người đàn bà. Hình như Điệp cũng đã nhận ra bà ấy, nó gật nhẹ đầu với tôi và cầm lấy chai dầu.

Lúc này với tâm trạng thật hoang mang, tôi tự hỏi có nên cho bà biết mình là ai không. Nếu bà biết, thái độ của bà sẽ ra sao. Bà có còn giận dữ, la mắng tôi như bà đã từng làm không. Đầu óc tôi còn đang rối bời, chưa biết xử trí ra sao thì Điệp đã gỡ rối cho tôi:

- Để mình đỡ bác đi cho, bỏ cầm dùm cái giỏ của bác và của mình nhé.

Nói rồi Điệp đưa bà đi trước còn tôi lẽo đẽo theo sau. Tôi nghe bà nói:

- Cám ơn hai cô nhé, đã giúp cho bà già này, nếu không có sự tốt bụng của hai cô chắc tôi chết ở đây quá, thật không biết làm sao để cám ơn các cô đây.

- Không có chi đâu bác, mình cùng hoàn cảnh mà, bác đừng áy náy làm gì. Thôi để con dìu bác ra bến xe, mình nên đi nhanh không trễ, hết xe về Saigon thì phiền đó.

Đọc đường qua câu chuyện nghe được giữa bà và Điệp, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thì ra người bà đi thăm nuôi chính là Yên. Như vậy là Yên vẫn còn sống. Niềm vui làm nước mắt tôi ứa ra, tôi cắn chặt bờ môi lại để khỏi bật thành tiếng khóc. Tôi vui lắm nhưng sao nước mắt lại chảy dài. Phía trước Điệp và mẹ Yên vẫn cứ vô tình tiếp tục câu chuyện của mình.

Tới quán đầu đường chờ xe đến, tôi lấy có rửa tay kéo Điệp ra sau, nhìn thấy mắt tôi đỏ hoe, nó thì thầm:

- Mà đã nghe hết?

- Ừ.

- Mà tính sao? Có nhận bà không?

- Sẽ nhận nhưng chưa phải bây giờ. Mà đừng nói gì về tao

cả nghe. để về tới Saigon hãy hay. Lát nữa mày ra đưa bà lên xe trước. Tao không muốn bà nhận ra tao bây giờ đâu. Mày đi đi, xe tới rồi kia.

* * *

Sau khi dìu mẹ Yên vào quán ăn gần bến xe, Điệp xin phép về trước, bây giờ chỉ còn tôi và bà đối diện nhau. Trong khi chờ đợi đồ ăn đưa ra, tôi rụt rè khẽ hỏi bà:

- Bác có nhận ra con không?

Bà nheo mắt nhìn tôi:

- Nghe giọng nói thấy quen quen, nhưng tha lỗi cho bác, bây giờ già rồi, mắt lại kém nên không nhìn rõ. Cháu là ai vậy?

Nắm tay bà, tôi nghẹn ngào:

- Con là Uyên đây, bác không nhớ con cũng phải vì đã hơn mười năm rồi còn gì. Bây giờ bác ở đâu, nhiều lần con có đi qua nhà nhưng không gặp được hai bác.

Mẹ Yên ngồi bất động, bà trân trối nhìn tôi một lúc rồi chậm rãi trả lời:

- Con khác lúc xưa quá, trông chín chắn hơn nhiều nên bác nhận không ra. Bác bây giờ không còn ở chỗ cũ nữa, sau ngày bác trai mất, bác bán căn nhà đi dọn về Thủ Đức ở với đứa cháu gái. Còn con thế nào, có mấy cháu rồi, chồng làm gì ở đâu. Gặp nhau ở đây rồi, hôm nào rảnh xuống bác chơi.

Không trả lời câu hỏi của bác, tôi nhìn bác khẩn khoản:

- Bác ơi, hay là tôi nay bác đừng về Thủ Đức vội. Ăn xong bác và con đi đón bé Vũ Hàn, con trai con đang gửi ở nhà bố mẹ của Điệp, nhe bác. Con nghĩ bác thấy thằng bé sẽ thích cháu liền đó.

Đúng như tôi đã nghĩ, vừa trong thấy Vũ Hàn, mẹ Yên ngẩn người ra nhìn, bà lẩm bẫm:

- Sao mà giống thế!

Bà quay sang nhìn tôi, tôi mỉm cười và vờ như không biết ánh mắt ngạc nhiên dò hỏi của bà, cúi xuống vuốt tóc con, tôi nói:

- Con chào ông bà ngoại đi rồi mình về.
- Thằng bé ngoan ngoãn khoanh tay cúi chào ba má Điệp.

Trên đường về bà lặng lẽ không nói câu nào, mặc hai mẹ con tôi ríu rít bên nhau. Sau khi chờ cho thằng bé ngủ say, mẹ Yên kéo tôi ra phòng khách, ngồi xuống ghế, mặt bà nghiêm nghị:

- Con phải nói cho bác biết, Vũ Hàn có phải là con của thằng Yên không?

Nhìn thấy nét mặt căng thẳng và ánh mắt đợi chờ của bà, tim tôi chột nhối lên, bất giác tôi quỳ sụp xuống, gục đầu trên gối bà, run run nói trong dòng nước mắt:

- Bác ơi, tha lỗi cho con. Đã nhiều lần con đưa cháu về tìm ông bà nội nhưng hai bác không còn ở chỗ cũ nữa. Con những tưởng rằng trên cuộc đời này chỉ còn hai mẹ con con sống âm thầm với nhau mà thôi....

Và rồi tôi kể cho bà nghe hết từ ngày Yên trở lại tìm tôi, bằng cách nào tôi trở thành vợ của Yên và ngày tôi biết mình có thai bé Vũ Hàn cũng là ngày tôi được tin anh mất tích trên chiến trường. Mẹ Yên ngồi bất động nghe tôi nức nở kể lể. Một giọt nước rơi xuống tay tôi, ngừng đầu lên, tôi thấy nước mắt đã đầm đìa trên khuôn mặt bà. Bà ôm lấy đầu tôi giọng nghẹn ngào:

- Ôi con dâu của mẹ, lỗi tại mẹ tất cả, nếu ngày ấy mẹ không mờ mắt vì sự xa hoa mà Hồng Thắm mang đến cho mẹ, thì mẹ đã không bỏ đi một tấm chân tình của con đối với Vũ Yên. Thấy Yên đi lính để phản đối sự lựa chọn vợ cho nó của mẹ, cô ta đã bỏ đi lấy người giàu sang hơn. Như thế lại là may, Hồng Thắm không phải là kẻ chịu yên phận, để đến khi lấy nhau rồi, cô ta bỏ đi chẳng phải là bất hạnh cho Yên hay sao.

Uyên ơi, mẹ thật có lỗi với con, với thằng Yên, con đừng giận mẹ nữa. Đã có lần Yên nó nói xa gần với mẹ là nó có yêu một cô và sẽ cưới cô đó làm vợ. Nhưng chờ mãi không thấy nó đưa cô ấy về, ba mẹ tưởng nó chỉ bò bịch qua loa, nên không thúc giục nó. Có ngờ đâu người đó lại là con. Lần này gặp lại nhau, mẹ chúc cho hai con sẽ mãi mãi bên nhau hạnh phúc. Hãy để cho mẹ được nhận thằng bé Vũ Hàn về cho có bà, có cháu nghe con. Kỳ thăm nuôi tới mẹ mong con sẽ dắt bé Hàn đi cùng mẹ thăm Yên. Chắc Yên nó sẽ vui lắm khi gặp lại được vợ con của nó. Con không từ chối chứ?

Được gặp lại anh, đó là ước mơ thầm kín nhất, tha thiết nhất mà tôi hằng ấp ủ trong tim, làm sao tôi có thể từ chối.

Sau đó bà kể với tôi khoảng thời gian Yên mất tích đến ngày hôm nay. Khi nhận được hung tin về Yên, ba anh buồn, trở bệnh rồi mất. Hơn một năm sau ngày 30 tháng tư, bà nhận được giấy đi thăm nuôi anh ở ngoài Bắc. Hóa ra Yên bị bắt làm tù binh chứ không chết. Và bây giờ anh đã được chuyển vào Nam gần một năm rồi, bà vẫn đi thăm anh đều đều.

Đêm nay, trong căn nhà nhỏ bé của tôi đã tràn đầy sự ấm cúng của một gia đình đoàn tụ. Chiếc giường của tôi không còn rộng mênh mông, lạnh lẽo và đáng sợ nữa. Tôi hy vọng đêm nay sẽ là đêm đầu tiên, kể từ ngày tin anh bị mất tích. Tôi sẽ có một giấc ngủ yên bình, không mộng mị, và nếu có, thì đó là một giấc mộng đẹp chứa chan hạnh phúc, trong đó có mẹ, có anh, có tôi và có con.

Phải chăng là định mệnh đã không còn nghiệt ngã với tôi nữa, đã run rui cho tôi theo Điệp đi thăm nuôi, để biết được anh vẫn còn đó, tình yêu của tôi vẫn còn đó và với sự chúc phúc của mẹ chồng tôi, hạnh phúc của chúng tôi sẽ mãi mãi được vĩnh cửu. Yên ơi, chờ em nhé anh, em và con sẽ đến thăm anh, sẽ đợi chờ anh đến ngày anh được trả tự do, còn

bây giờ, mẹ con em đang nhớ anh vô cùng và cũng yêu anh vô cùng, Yên ạ.

Tucson – AZ - 2016

Khúc Thăng Trầm

Nguyễn Cư, K29

Đời trôi lăm ngả vạn thăng trầm
Chốc bồng phai tàn chẳng vọng âm
Kẻ hút đường mây mờ biệt thắm
Người xa nẻo gió lặng đơn thâm
Còn đâu thuở mộng bùng hoa gấm
Mất cả thời yêu rộn rã tâm
Vẫn tưởng duyên đầu son sắc đậm
Nào hay gió bão dậy trơ mầm...

* * *

*Tợ bản tình ca trầu nốt trầm
Vang buồn thổn thức vọng hoài âm
Ngàn thông gọi nẻo xưa nồng ấm
Phố lạnh tìm nơi cũ tỏ thâm...*

*Viễn xứ còn khi nào lặng ngẫm
Phiêu bồng có một thoáng hồi tâm
Đôi ôm nổi oán hờn sâu đậm...
Phút lũ cuồng dâng trụi lá mầm*

* * *

Bình minh sẽ xoá sạch ưu trầm
Nhạc trời tung bùng rộn rã âm
Trở lại quê nhà vui tổ ấm
Quay về xóm nhỏ sống lặng thâm
Nằm trên bãi cỏ bình yên ngẫm
Đứng ở bờ sông lắng dịu tâm
Đợi ngắm hoàng hôn dần phủ sẫm...
Ngoài hiên nguyệt quế khẽ vươn mầm

* * *

*Vọng tiếng cầu kinh khẽ ám trầm
Nghe hồn thoát nhẹ giữa làn âm
Mong đời tĩnh lặng bên nhà ấm
Ước phận bình yên giữa xóm thâm
Tối dãi trăng vàng buông sợi gấm
Mai nhìn nắng toả dịu hồn tâm
Ngồi bên rặng trúc màu xanh thẫm...
Ngắm dây hồng tươi nảy nhẹ mầm*

